„Danskeren",

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

Maj — 31 Dage.

Første Kvarter d. 6. Kl. 8.55 Form.
Fuldmaane d. 14. Kl. 10.52 —
Sidste Kvarter d. 21. Kl. 3.47 Eftm.
Nymaane d. 28. Kl. 10.6 Form.

13 S.	**4. S. e. Paaske.**	G. T.: Jak. 1, 17–21, Joh. 16, 5–15. N. T.: 2. Kor. 5, 14–21, Joh. 8, 21–36.
14 M.		
15 Ti.		
16 O.		„Til dig, Herre, oplofter jeg min Sjæl; jeg forlader mig paa dig, min Gud".
17 To		
18 F.		
19 L.		
20 S.	**5. S. e. Paaske.**	G. T.: Jak. 1, 22–27, Joh. 16, 23b–28. N. T.: Rom. 8, 24–28, Joh. 17, 1–19.
21 M.		
22 Ti.		Synger med Fryd for Gud, vor Styrke; raaber med Glæde for Jakobs Gud."
23 O.		
24 To.	**Kr. Himfd**	G. T.: Ap. G. 1, 1–11, Mar. 16, 14–20. N. T.: Sal. 110, 1–4, Luk. 24, 46–53.
25 F.		
26 L.		
27 S.	**6. S. e. Paaske:**	G. T.: 1 Mos. 4, 7–11, Joh. 15, 26–16, 4 N. T.: Rom. 8, 29–39, Joh. 17, 20–26.
28 M.		
29 Ti.		„Herrens Øjne ere over alle vore Veje."
30 O.		
31 To		

„Jesus svarede dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: hver den, som gør Synd, er Syndens Træl.

Men Trælen bliver ikke altid i Huset, Sønnen bliver der.

Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig frie."

Johs. 8, 34—36.

Morgendæmring.

Se, Nattens Slør nu splittes, revner brat. —
Nu dæmrer Dagens Lys paa Østens Himmel,
snart vi igen skal se vort Øjes Skat,
den runde Sol med al sin Straalevrimmel,
med varme Hilsner og med lyse Bud
fra ham, som gav os Liv, vor kære Gud.

Se, Skyen rømmer nu af Solens Skær,
og Nattens Taager løfter sig fra Vangen,
nu vaagner Skovens glade Fuglehær,
i Kor de stemmer op til Morgensangen,
mens Blomster sender rene Dufte ud;
alt aander Morgentak til Himlens Gud.

Se, Pligtens Engel vandrer over Land,
han banker her paa Døren, hist paa Laagen
og kalder paa hver Kvinde og hver Mand,
og raaber: Det er Tid at blive vaagen!
Vaagn op til Kamp for Lys og Liv og Fred.
Vaagn op til Daad i Tro og Kærlighed!

O Jesus! lad det dæmre i hver Sjæl
med Lys til Dag, hvor Mørket endnu ruger,
lad Tvivl og Vantro vise os sin Hæl,
og fly til Helhjem, ind ad Dør og Luger;
Lad Retfærds Sol med Lægedom og Lys
oprinde i hver Sjæl bag Nattens Gys.

O Jesus! lad du dine Engles Røst
gaa Bud til alle Sjælene, som sove.
O! Engle, stød i Lur af fulde Bryst,
at der maa blive Sang i Herrens Skove,
at Turtelduens Røst maa blive hørt
trindt over Land, og Aandens Harpe rørt.

O Jesus! hold mig vaagen hver en Stund,
gør mig til Dagens Barn hver Naadetime,
og hver en Gang Søvnagtighedens Blund
vil overliste mig med Drømmestime,
da ruist mig op til Kamp mod Mørkets Magt,
til vaagen Daad i Kærlighedens Pagt.

Trusant, 1. Maj 1900.

J. Søe.

Vor Indsamling til den fattige Enke Mrs. Marie Rasmussen i Hammond, La., er nu sluttet, og det sidste Beløb var allerede afsendt til hende.

Men i Gaar modtog vi atter et mindre Beløb, som nu vil blive afsendt. Der er da i alt indkommen $119.20.

„Vi tager det i Opløbet". De Penge, som indsendes til os under dette Mærke, bør selvfølgelig indeholde baade Navn og Adresse for Kvitteringens Skyld. Vi haaber, at Tanken vil vinde rig Tilslutning viden om i vort Kirkesamfund. Det kan umulig forsvares, om blot „de fleste" skulde mene, at de har ingen Grund til at takke Gud. Send straks Bidrag. Vi har kun Maj Maaned til Indsamlingen.

Fra Pastor P. L. C. Hansen, Portland, Oregon, modtog vi d. 7. Maj følgende Telegram:

„Fjorten Hundrede Acres blev i Lørdags valgt i den danske Koloni.

P. L. C. Hansen."

Telegrammet meddeler altsaa, saavidt vi kan forstaa, at Tanken om en dansk Koloni ude i Vesten har fundet en ligesaa hurtig som almindelig Tilslutning.

Herren lægge sin Velsignelse i Arbejdet derude, baade de mange danske Familiers Nybyggerliv med Savn og Lykke — og det kirkelige Arbejde, som skal grundes der.

Enhedstanken.

Den Artikel, hvori vi gik nøjere ind paa den Protest, nogle Præster har rettet imod en af den forenede danske Kirkes Ordinationshandlinger, har fremkaldt en Artikel i „Dannevirke" for 2. Maj d. A. Dennes Forfatter, Hr. S. M. Sørensen beklager meget vor Stilling til Spørgsmaalet om: een dansk evangelisk-lutherst Kirke herovre — men han har rigtignok heller ikke fattet vor Mening rigtigt — endog vore Ord var klare nok.

Thi det, vi ønsker, at der lægges Vægt paa for Øjeblikket, er som vi skrev: „Hvor der ikke er nogen Hjerteforstaaelse, der maa Logiken gælde" — og — „Vi staar midt i Virkeligheden; med den for Øje maa vi arbejde. Saa kan man foreløbig kun benytte Hviletimer til Drøm om: een dansk evangelisk-lutherst Kirke blandt det danske Folk i Amerika."

Sagen er jo virkelig, at der er ingen Hjerteforstaaelse mellem de to danske Kirker herovre — og derfor maa Logiken gælde, der er ikke en Gang nogen Aftale mellem dem om det ellers saa moderne: Arbejdets Fordeling.

Selvfølgelig maa da hvert Samfund gøre sit Arbejde med denne Virkelighed for Øje, uden at se til højre eller venstre.

Men naar Hr. S. M. Sørensen heraf mener at kunne uddrage den Slutning, at „Danskeren"s Redaktør er i og for sig imod en Forening, da tager han fejl — og kan næppe have lagt tilstrækkelig Mærke til, hvad der ligger i disse vore Ord: „Man kan beklage, at Forholdet mellem de to danske Kirker er saa, men man bør ikke beklage Forholdets Konsekvenser o. s. v." Det er en Grundsten i vor Kirkeopfattelse, at man kan ikke med fri og frelst Samvittighed overlade nogetsomhelst Kirkeopbyggelsesarbejde til et eller andet Samfund, paa hvis Liv og Lære man i Følge Sagens Natur ingen Indflydelse kan have. Og — det kan ikke bestrides — at denne Opfattelse i hvert Fald har den Fordel at være klar. Det gælder jo nemlig for hver Dag at staa midt i Virkeligheden, hvis man i det hele taget vil arbejde.

Men — Gud ske Lov — kan vi benytte Hviletimer til Drømme om Forening; hvorvidt saa Drømmene en Gang kan blive Virkelighed, det bliver en anden Sag. Der maa sikkert løbe meget Vand i Stranden inden da.

Der maa først ske en en Besjæling af den Tanke, som sikkert ruger hist og her baade hos oprigtigt troende lutherske Præster og Lægfolk, at ud fra een dansk lutherst Kirke kunde Arbejdet paa vort Folks Frelse føres med langt større Kraft.

Men denne Besjæling vil høre nøje sammen med, at der først skabes en sand og sund Forstaaelse af, at Kirkearbejdet gælder — ikke: en folkelig Bæklelse, ej heller: en enkelts Frelse alene hist og her, men — vort Folks Indsamling til Herrens Hjord, et Arbejde med vort hele Folk for Øje, saa at man lader Herrens Ord besørge Udskillelsen af dem, der ikke vil lade sig frelse.

Kun saaledes kan der bygges een dansk-lutherst Kirke herovre. Men til dette Maals Opnaaelse vil der kræves større Tro, større Ydmyghed end der for Tiden ejes. Der maa ske Afslag paa alle Menneskemeninger og Menneskefilsætninger til Evangeliet — og sikkert ogsaa Udskillelse af Præsteelementer, som vil mere deres egne Særmeninger end vort Folks Frelse; Frelse og Frelse alene.

At der ikke blot er Lægmænd, men ogsaa Præster, som se hen til en saadan Tid, det ved vi, og det glæder vi os over.

Men vi ønsker ikke, at nogen skal for Drømme lægge Hænderne i Skødet og glemme at arbejde midt i Virkeligheden. Thi vort Folk vilde dø imens.

Selve det sande, fra og med Guds Ord udgaaende Arbejde paa Virkelighedens Arbejdsmark, det vil i sin Tid fremtrylle Foreningen — hvis denne skal ske. Thi den maa ske efter Guds Villie, den, som Ordet aabenbarer.

Naar Arbejdet med Frelsens Ord lægger Foreningstanken snublende nær, da er det Tiden at slutte sig sammen; thi da har Hjerterne samme Erfaring, samme Maal.

Mit Folk.

Naar man under Tiden kan faa det Spørgsmaal rettet mod sig: hvorfor der egentlig er bleven dannet et dansk evangelisk-luth. Kirkearbejde, da lyder Svaret enfoldigt og fast: Mit Folk. Jeg kan ikke staa haard og følelsesløs overfor, hvorledes mit Folks Livs- og Dødsvilkaar er og bliver.

Og dette er det rette Svar.

Lad Mennesker nok saa længe fortælle os, at vi kan jo lade vort Folk ganske roligt glide ind i det nye Lands nye Forhold, ogsaa glide roligt ind i den mulige religiøse Paavirkning, som kan faas herovre.

Vi svarer: nej! vi kan det ikke, vi tør det ikke; thi det vilde være det samme som, at vi gik tabt af os selv. Den enkelte er en Del af Folket; hele Folket bestaar af de enkelte, gennem Blodet, Opdragelsen, Religionen forbundne ved den individuelt prægede Folkeaand. Vort Folks aandelige Død vilde derfor være ikke blot en Smerte, men et ligefrem aandeligt Tab for os.

Saaledes maa ethvert troende Menneske tænke — og derefter maa han, da en levende Tro skal og maa være virksom i Kærlighed, ogsaa handle.

De Danske herovre, som aandelig talt har opgivet „mit Folk" og endnu værre de, som ikke i Troen arbejder for: „mit Folk", begaar Brodermord — og er for Resten værst imod sig selv: aarelader sig selv.

Saa længe den levende Gud ikke har forstødt det danske Folk, saa det paa Grund af Forhærdelse stødes ud i den bevidste Modstand imod det levendegørende Ord, saa længe kan ingen troende dansk Mand og Kvinde opgive sit Folk uden at skade sig selv, sin egen Kærlighed til Sjælenes Frelse.

Saa længe — og det er saa langt fra, at man kan tale om en Forhærdelse hos vort Folk, at man tværtimod maa med Smerte indrømme, at den allerstørste Del af vort Folk slet ikke er under Ordets Paavirkning.

Og kun ved Ordets Paavirkning — i den ene eller anden Form — kan jo det bevidste Forhold i Annammelse eller Trods fremkomme. Vi har altsaa god Grund til Haab; og opgiver vi det paa Halvvejen eller Ottendedelsvejen, da er Synden vor, ikke Folkets. Efter denne Dom skal vi dømmes.

Dog mere end alt dette lyser det med Forjættelsernes hellige, uudslukkelige Ild: at Herren selv, Folkenes Gud, kalder vort Folk for „mit Folk".

Ikke i den Forstand, at det danske Folk skulde være et særlig udvalgt, benaadet Folk, nej! thi „her er ikke Jøde eller Græker". Men i denne Forstand: Herren er kommen med sin hele, fulde Naade til det danske Folk; det er et døbt Folk, et Folk med en tusindaarig Kirke, et Folk med Evangeliet blivende i sig. Det danske Folk hører med til „Guds nye Israel", om det blot vil leve i sin Daabsnaade.

Dette gælder jo ogsaa om den allerstørste Del af vort Folk herovre. Hvormeget Afbræk Sekter og Fritænkeri end har gjort det Folk, som forlod de danske Strande og fandt sig nyt Hjem herovre, saa er vort Folk dog endnu væsenlig et døbt Folk.

Og derfor vil dets Blod blive krævet af vor Haand, os, saa mange som tror Guds Evangelium i Jesus Kristus; thi vi er et dansk evangelisk-lutherst Kirkearbejde, vi er Moderkirkens Datter, og maa overtage hendes sikkerlig ildrøgtede Forpligtelse. Netop derfor er vi det Kirkearbejde, vi er.

Og det maa være os klart, at saa vist som Gud ikke kan fortryde sit Kald og sine Naadegaver, saa er det vor Utroskab, som hidtil har staaet Guds Trofasthed i Vejen. Staar vi levende, bevidst, troende sammensluttede i Kærlighed til vort Folks Frelse; i Tro paa, at det for Mennesker umulige er muligt for Gud; i Haab om Husvalelsens Tider for vort Folk, da kan og vil Gerningen lykkes. Thi alle Guds Naademidler er i vor Kirke, og de er mægtige og virkekraftige nu som alle Dage. Men altfor ofte træffer man paa Opgivelsen. Der er mange, som mener, at, siden saa stor en Del af vort Folk herovre er hildet i Sekternes Fangenet eller taabelig opblæst af Fritænkeriets Hovmod, kan vi lige saa godt opgive denne store Del — som tabt.

Men erindrer man da ikke, hvad det Ord „tabt" indeholder: tabt nu i Tiden, betyder fortabt i Evigheden.

Saa kan vi da ikke lade os nøje med at lulle os godt sammen, sætte os i Kakkelovnskrogen og mene, at nu skal vi dog have det saa rart fredeligt og hyggeligt; de andre derude kan vi alligevel ikke naa.

Ikke naa — hvor mon det staar skrevet? Jo! tværtimod, vi kan naa dem, naar vi vil det i Gud.

Det var jo da ogsaa kun i gamle Dage, at Folk mente, det var godt at blive aareladt. Nu til Dags ved vi, at Aareladning som naturstridig er det værste, man kan gøre; det svækker i Stedet for at helbrede; man skal ikke lade sig aarelade, men man skal faa det urene Blod renset.

Ligesaa med vort Kirkearbejde. Vi vil miste en Kraft, vi har nødig, om vi aandelig talt bliver aareladte for den store, store danske Befolkning herovre, som endnu kan bringes ind og opbygges som levende Stene i Kirkehuset.

Det er paa denne Sag, Missionens hellige, velsignelsesfyldte, forjættelsesrige Sag, at vi gaar til Aarsmøde i „Den forenede danske evangelisk-lutherske Kirke i Amerika".

Gud vil det.

Danmarksbrev til „Danskeren".

Der er ofte bleven sagt af Mænd, som sikkert ingen vil bebrejde for at forgude vort Folk, og som har opholdt sig saa længe i fremmede Lande, at de kunde danne sig en sikker Mening om, hvordan det kristelige Liv rørte sig der, at der var bedst at være i Danmark. Og spurgte man dem saa, hvilke Fortrin Danmark havde i kirkelig Henseende, lød Svaret i Reglen, at der kun meget faa Steder blev arbejdet saa ihærdigt paa at føre Mennesker til virkelig Omvendelse, et personligt Samliv med Frelseren, som her, og at Livet ingensteds udviklede sig saa sundt og solidt sam hos os.

Jeg er ikke i Stand til at afgøre, om disse Udtalelser har objektiv Gyldighed, men der falder mig en Historie ind, som jeg en Gang har hørt, og som muligvis kan forklare en og anden af disse Udtalelser.

Det var en saakaldt „europæisk" Dansker, en af dem, som teoretisk fornægter al Nationalfølelse og kalder den med saadanne skønne Navne som Humbug, Skaberi o. lgn. Han besøgte en Gang Berlin og kom bl. a. op paa Tøjhuset, hvor man forevistе ham alle Tyskernes Sejrstrofæer, og iblandt disse var der desværre ogsaa nogle danske Faner. „Men da jeg saa dem", bekendte han selv, „saa kløede mine Fingre efter at varme de storsnudede Tyskere, som ledsagede mig, thi jeg følte, at Danmarks Nederlag var mit eget." — Naturen var gaaet over Optugtelsen selv hos denne renlivede Europæer, hvad Under da, at den, som elsker sit Folk, hvor nødig han end vil være med til at forgude det, er ude af Stand til at give en fuldstændig upartisk Bedømmelse af de aandelige Forhold herhjemme.

Men Spørgsmaalet er jo heller ikke, om vi kristelig set staar over de andre Nationer eller ej. Spørgsmaalet er kun, om Herren kan vedkende sig vor Kirke, om vi i Ydmyghed og Tro kan tage hans Gerning op. Naar det gælder om ikke at tabe Modet og lægge Hænderne i Skødet med den Bemærkning, at vi lige saa godt kan opgive Arbejdet først som sidst, da vi dog ikke du til noget alligevel, saa kan det vel være skønt og rigtigt nok en Gang at kaste Blikket lidt omkring og se, at Markene saa mange Steder herhjemme hvidne til Høst, medens store Strækninger i andre Lande ligge fuldstændig i Brak; men som Regel gør vi vistnok bedst i at gaa vor stille Gang for Herrens Ansigt uden at se hverken til højre eller venstre, med mindre det da er for at lære noget af andre, men ikke for at sammenligne os med dem.

Skulde det saa ske, naar dei store Regnskab en Gang skal gøres op, at han, som kender alle Ting og altid dømmer en retfærdig Dom, sagde til os: „Du har bevaret mit Ord og ikke nægtet mit Navn, derfor har jeg stillet Dig foran en aaben Dør, som ingen kan lukke" — ja, da har vi Grund til med Jubel at udbryde: lykkelige Danmark, hvor overset og foragtet du end har været, og hvor ofte end dine Mænd har gaaet deres Gang med Graad, naar de frembar Sæden, der skulde saas.

Men hos Herren finder kun de ydmyge Naade, og det er ikke enhver givet at kunne sige med Paulus: „Jeg har arbejdet mere end andre" og saa dog staa med en levende Bevidsthed af at være „den største af alle Syndere." Men lad enhver især prøve sin Gerning for Herrens Ansigt, saadan at Evighedens Lys falder over den, saa faar man at se, hvad man i det daglige Liv saa ofte er blind for, at selv ens skønneste og bedste Frugter dog er ormstukne. Og saa faar man tillige at se, at det at være Guds Barn her paa Jord, at Herren kan blive ved at bære over med os og ikke for længe siden har erklæret os for ubrugelige til sin Gerning, dog er og bliver Naade over Naade.

Lad mig blot, inden jeg slutter mit Brev, der hidtil kun i al Almindelighed har talt om Arbejdet herhjemme, have Lov til at omtale et Projekt, som vistnok er i Færd med at arbejde sig frem fra neden af. Tanken om at danne Kredsforeninger for Indre-Mission. Man begynder saa smaat at beregne Omkostningerne, og saa falder Blikket først og fremmest paa alle vore Missionshuse. Hvem tilhører de? Sæt nu, at en stor Del af de ledende Præster herhjemme, tvungne af Omstændighederne, med samt deres Menigheder traadte ud af Folkekirken, medens Præsterne i „Indre-Missions"-Bestyrelse bleo, hvor de var. Skulde disse 5 — 6 Præster faa Raade over alle Landets Missionshuse, eller hvad?

Unægtelig, et mærkeligt Tankeeksperiment. Men lad os gaa videre. Bilde det med en saadan og andre Eventualiteter for Øje ikke være rimeligt i Tide at indføre Parlamentarismen, danne Kredsforeninger, der svarede et vist aarligt Bidrag til Indre-Missionens Arbejde, og som fik Indflydelse paa Valget af Bestyrelsesmedlemmer samt naturligvis paa Arbejdets Ordning og Gang i det hele taget? Og hvis ikke — saadan er Tankegangen mange Steder — vi kan faa indført en saadan Ordning, ja, saa bygge vi fremdeles Missionshuse, og vi bygge dem maaske en masse men saa vil vi selv have Lov til at raade over dem. Der er allerede mange Steder bygget Missionshuse, som ikke maa overgaa til Indre-Mission, og de vil, som sagt, blive efterfulgt af mange flere. Er det os, som bygge Missionshusene, saa vil vi ogsaa selv have Lov til at raade over dem.

Det er en demokratisk Tid, vi lever i, og der er ikke Tvivl om, at denne Tanke vinder mere og mere Terræn. Foreløbig er den som enhver ny opdukkende Ide lidt vag og ubestemt i Omridsene, og det er kun faa, som tør tale rigtig højt om den. Men det kommer nok. Og saa kunde maaske „Danskeren", der paa Grund af Afstanden har Mulighed for at se lidt mere roligt og objektivt paa Forholdene, en Gang ved Lejlighed give os et godt Raad.

O. Thuesen.

Livsassurancens virkelige Forhold.

Det Stykke i „Danskeren" af 25. April om Livsassurance er jeg glad ved, fordi det har fremkaldt en Tanke hos mig, som maaske ellers ikke var kommen frem. Jeg maa da gøre Læserne opmærksom paa 3 Ting, hvorved det viser sig, at Mr. Jensen ikke har Ret i, at Hjælpeforeningen er for dyr — og at de Fordele, som Stock Companies giver, ikke skulde kunne gives i vor Hjælpeforening.

Mr. Jensen har ikke Ret heri; thi efter at vi har naaet det angivne Antal Medlemmer (500), vil vi blive indkorporerede og garanterede af Staten Wisconsin, og det lige saa vel som noget Stock Co., og der er da altid et Reservefond til Garanti for Policeejerne, saa der vil, saa snart vi faar begyndt, blive givet Provision, for at enhver kan blive sikret lige saa godt som i noget Stock Co. Derfor har vi just gaaet den Vej, vi har, i Samraad med Insurance Commissioner af Staten Wisconsin.

For det andet har virkelige, eksisterende hemmelige eller ikke-hemmelige Foreninger aldrig bevist sig at have naaet en Alder af 30 Aar; dernæst er der ingen af dem, som har naaet en Alder af 15 Aar, uden at de har fordoblet deres assessment paa en eller anden Maade, og endelig — som et Bevis paa deres daarlige Plan — er det opgivet fra Insurance Commission i de forskellige Stater her i Landet, at over 1860 Assessments-Foreninger er gaaede fallit — og det med mange gamle og svage Medlemmer, som nu staar uden nogen Livsforsikring og heller ikke kan opnaa nogen anden. De har blot ødet deres Penge.

Men her kommer det Spørgsmaal: hvorledes kan der udbetales $1000, hvor der kun indkommer $600 og mindre, uden Reservefond, paa rentebærende Fod? Der er ikke grundlagt en eneste Forening indtil her fornylig, som har nogen Reservefond; og dette hidrører fra, at Governementet har faaet Øjet op for den Forblindelse, hvori Folk har levet, og som dog ikke er naaet til alles Forstaaelse. Nu med Hensyn til det tredie — og det er med Øjet henvendt paa dette vort Maal: at hjælpe hverandre, — da er der jo en Ting for os som Kristne at gøre, og det er at faa noget, som er solidt, sikkert og godt, at Samfundet ikke om nogle Aar skulde komme paa samme Hylde som de andre Foreninger er og vil komme. Jeg vil ikke være med til at begynde at bygge uden Grundvold, thi da synker det sammen en Gang.

Men nu skal jeg vise, at vi ikke tager for meget, men staar paa ren Fod, uden Spekulation, men dog saa, at vi med Sandhed og Samfundets Vel for Øje har lagt denne Plan, som her følger; den beviser, at vi ikke er for dyre til at være solide. Thi ingen kan købe $5.00 for $4.00; der maa $5.00 til. Lige saa vel maa der, for at man kan udbetale $1000, være en Indtægt af $1000; det er jo selvfølgeligt.

For $1000 i Hjælpeforeningen		Livsassurance Police i alle gamle Assurancekompagnier. Taget efter en af de laveste Takster.	
18—20 Aar	$11.00	$18—20 Aar	$17.25
20—25 "	13.00	20—25 "	19.35
25—30 "	15.00	25—30 "	22.15
30—35 "	17.00	30—35 "	25.75
35—40 "	20.00	35—40 "	30.60
40—45 "	25.00	40—45 "	37.20
45—50 "	29.00	45—50 "	46.25
50—55 "	34.00	50—55 "	58.85
55—60 "	38.00	55—60 "	76.35

Denne Sammenligning vil atter bevise vor Paastand, at Mr. Jensen ikke har regnet rigtigt, og jeg kan tilføje, at hvis enhver vil regne efter, saa er vi netop til Hjælp.

Ligesaa med et Bevis i Henhold til Foreninger: Tag for Eks. Scandinavian of Red Wing, Minn., og mange andre. Hvorledes staar de? Dersom De ser ret ind til disse Ting, vil De finde, at vi har lagt en saadan Grund, at vort Samfund ikke vil komme i ubehagelig Stilling, men kan være trygt, hvad Sikkerhed i denne Henseende angaar.

Naar der siges, at vi kan selv spare det, da er dette ikke kristelig Hjælp eller Kærlighed. Og vil vore unge gaa med nu, det koster dem kun $11 eller saa; saa alle har jo ikke nødig at betale 20—30 Dollars. Det gælder jo kun for os ældre, fra 40—50 Aar, vi maa betale saa meget, men vi maa jo ogsaa indrømme, at da er vi Graven nærmere end een paa 20 Aar, og saaledes ikke forlange at faa samme Takst. I mange hemmelige Foreninger antager de ingen, der er ud over 45 Aars Alderen.

Nu dette i al broderlig Kærlighed til vort fælles Bedste; thi Sagen er den, paa den anden Side, at de hemmelige Foreninger har taget og vil tage mange af vort Folk, og mange af dem vender aldrig tilbage til Kirken.

Haabende, at disse faa Oplysninger maa tjene til Forstaaelse af Sagen, at det ikke er en Spekulation, men i Virkeligheden en Hjælpeforening.

Med venlig Hilsen til „Danskeren"s Læsere.

Med Agtelse

John J. Lange,
Sekretær for Hjælpeforeningen.
1649 Washington Ave., Racine, Wis.

Ungdomsmøde.

Det var en begejstret Kreds Præster, der i Dagene fra 27—29 April samledes i Spencer, Ja., for at drøfte Ungdomssagen og holde Missionsmøder.

De tilstedeværende, der modtoges af Stedets Præst, Pastor G. Grill, vare Præsterne J. Pedersen, P. M. Pedersen, A. W. Lund, Damskov, Kirkegaard, Jensen-Engholm, Smidt, Krogh, Gertsen og Harald Jensen. Tillige overværede baade Pastor Klemen Jensen og den svensk-lutherske Præst i Spencer de fleste af Møderne.

Det udførligere Referat af Forhandlingernes Gang vil findes i „De unges Blad". Her skal kun meddeles, at der